

Arrest

nr. 195 616 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 september 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 oktober 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 oktober 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 februari 2017 en op 24 mei 2017.

1.3. Op 25 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza. U bent geboren op 2 juni 1993 in Gaza. U bent van religie een soennitische moslim. U bent als afstammeling van Palestijnse vluchteling uit 1948 ingeschreven bij UNWRA. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek op verschillende locaties in Gaza stad. Tot 2007 woonde u, samen met uw ouders en broers, in een huurhuis in de Shahada wijk. Omwille van financiële redenen moest uw gezin na het vertrek van uw vader K.(...) A.(...) (X, O.V X) verhuizen naar het huis van uw oom H.(...). Uw gezin werd financieel ondersteund door uw ooms aan moederskant die een eigen tegelfabriek hadden alsook een drukkerij. Na het afronden van uw middelbaar onderwijs besloot u uw studies verder te zetten in het buitenland. In september 2011 verliet u op legale wijze Gaza via de Rafah grensovergang. U reisde per vliegtuig van Egypte via Istanbul naar Cyprus. In Cyprus kon u uw universitaire studies in "electronic engineering" aanvangen aan de 'Near-East University'. Om uw studies te kunnen bekostigen, werkte u als jobstudent in Cyprus en daarenboven kreeg u een maandelijkse bijdrage van uw ooms. Na uw studie van vijf jaar besloot u niet terug te keren naar Gaza, aangezien uw overgebleven gezinsleden in 2014 Gaza reeds verlaten hadden. U reisde naar België waar u zich bij uw vader voegde. Uw moeder en uw broers H.(...) en B.(...) bevinden zich in Noorwegen. Uw broer A.(...) (X, O.V. X) vervoegde u en uw vader in België.

U en uw gezin ondervonden problemen in Gaza omwille van uw vader. In 2007 werd het café van uw vader tot ontploffing gebracht. Daarenboven werd uw vader beschuldigd van spionage door de autoriteiten van Gaza. Naar aanleiding van die beschuldigingen besloot uw vader datzelfde jaar het land te verlaten. U ondervond nooit problemen met de autoriteiten, maar sindsdien werden u en uw gezinsleden sporadisch lastiggevallen door uw burens en leden van uw gemeenschap, die verbale opmerkingen maakten over uw vader. Naast de pesterijen ten aanzien van uw persoon vreest u de algemene situatie in Gaza, meer bepaald een nieuwe escalatie van geweld in de Gazastrook. U vreest eveneens de slechte economische situatie in Gaza en stelde dat het voor u onmogelijk zou zijn om werk te vinden in Gaza. Daarenboven bevindt uw hele gezin zich in het buitenland waardoor u niet bij hen terecht kan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende stukken neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een attest ter bewijs van uw vader zijn registratie bij UNWRA, een gelegaliseerde kopie van uw UNWRA-kaart, uw rijbewijs van Cyprus, uw geboorteakte in het Arabisch alsook in het Hebreeuws, uw diploma van de 'Near-East University' (N.E.U), uw getuigenschrift van N.E.U, uw puntenlijst van N.E.U, een kopie van uw vader zijn identiteitskaart alsook twee verlopen verblijfsvergunningen voor Turkije. Na uw tweede gehoor op het CGVS legde u op 29 mei 2017 nog verschillende documenten voor met betrekking tot uw studies in Gaza.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS 15/02/2017, p. 3). U kon immers medische zorgen van de UNRWA genieten (zie CGVS 15/02/2017, p. 3 - zie CGVS 24/05/2017, p.7) en zowel u alsook uw

broers konden onderwijs volgen bij UNWRA (zie CGVS 15/2/2017, p. 5 en 7). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u en uw gezin voedselhulp kregen van UNWRA (zie CGVS 15/2/2017, p. 3). Bovendien kan uw familie tot op heden UNWRA hulp genieten (zie CGVS 24/05/2017, p. 7). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten dat u Gaza verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door UNWRA verleende bijstand te genieten.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich enkel beroept op de algemene onveilige situatie in Gaza, alsook de slechte economische situatie aldaar. Dient erop gewezen te worden dat u geenszins aantoonde dat u persoonlijk en systematisch bedreigd, dan wel geveiseerd, werd. U verklaarde uitdrukkelijk zelf dat u in Gaza nooit enig probleem heeft gekend met de autoriteiten (zie CGVS 24/05/2017, p. 8). Naar aanleiding van uw vader zijn problemen zou u, alsook uw gezin, wel meermaals pesterijen hebben moeten ondergaan van familieleden en burens (zie CGVS 15/02/2017, p. 11 en 12 - zie CGVS 24/05/2017, p. 9 en 10). In dit verband stelde u echter uitdrukkelijk dat de pesterijen, die u ondervond naar aanleiding van uw vader zijn vertrek uit Gaza, zich beperkten tot verbale opmerkingen (zie CGVS 15/02/2017, p. 11 en 12 - zie CGVS 24/05/2017, p. 9 en 10). Daarenboven verklaarde u uitdrukkelijk, met uitzondering van bovengenoemde pesterijen, geen verdere problemen te hebben ondervonden met burgers of autoriteiten in Gaza (zie CGVS 15/02/2017, p. 12 en zie CGVS 24/05/2017, p. 8). Dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u in het verleden verbale pesterijen moest ondergaan niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheidsgeval van een eventuele terugkeer. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u omwille van uw vader zijn eerdere problemen geen werk zou kunnen vinden, noch zou kunnen huwen in Gaza. Dient te worden opgemerkt dat het loutere beweringen betreft van uw kant die u op geen enkele wijze staft. Zo stelde u dat u vrienden/kennissen heeft die na hun afstuderen terugkeerden naar Gaza en momenteel nog steeds werkloos zijn (zie CGVS 24/05/2017, p. 9 en 10). Gevraagd waarom u geen beroep zou kunnen doen op uw ooms, die zelf een drukkerij en tegelfabriek uitbaten, stelde u dat het schaamtelijk is om ten laste te zijn van uw familieleden. Daarenboven stelde u dat het werk niet in de richting is waarin u gestudeerd hebt (zie CGVS 24/05/2017, p. 9). Het mag duidelijk zijn dat bovenstaande elementen evenmin volstaan om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u noch uw directe familieleden – met uitzondering van een neef aan vaderszijde – ooit politieke activiteiten hebben uitgeoefend in Gaza (zie CGVS 15/02/2017, p. 6). Bijgevolg kan vastgesteld worden dat u evenmin omwille van uw politieke overtuiging, of die van uw familieleden, zou blootgesteld worden aan een andere vorm van geweld in Gaza. Aangaande uw vrees voor de escalatie van geweld in Gaza kan verwezen worden naar de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier met betrekking tot de huidige veiligheidssituatie in Gaza (zie administratief dossier), alsook naar informatie die verder weergegeven wordt. Rekening houdend met bovenstaande mag het duidelijk zijn dat het loutere feit dat er in de toekomst potentieel een nieuw conflict zou kunnen uitbreken, alsook de huidige economische situatie in Gaza waardoor u vreest moeilijk werk te vinden, niet volstaat om in uw hoofde te besluiten dat u anno 2017 omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid niet naar uw land van gewoonlijk verblijf zou kunnen terugkeren.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, dient te worden dat u niet aannemelijk kon maken dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit Gaza in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor u omwille van redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil verhinderd werd om de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. De door u aangehaalde vluchtaanleiding kon immers niet beschouwd worden als zijnde een situatie van persoonlijke onveiligheid die u zou verhinderen in Gaza te verblijven.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare

vluchtelingen op. Het UNWRA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsovereenkomst, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielpcedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen. Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is.

Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang

vervoeren. De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet gevisieerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale)media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over zowel een identiteitskaart alsook een Palestijns paspoort (zie CGVS 15/02/2017, p. 9) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza.

Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlnsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin tot en met 2010 in een eigen huurwoning verbleef (zie CGVS 15/02/2017, p. 4). Voor zijn vertrek, was uw vader in staat om de huur van 200 dollar per maand te betalen (zie CGVS 15/02/2017, p. 4). Na het vertrek van uw vader werd uw gezin financieel ondersteund door uw ooms aan moederszijde, met name M.(...) A.(...), A.(...), M.(...), Z.(...), I.(...) en I.(...). Daarnaast kon uw gezin in 2010 verhuizen naar het huis van uw oom H.(...), zodat jullie niet langer huur hoefde te betalen (zie CGVS 15/02/2017, p. 4 – zie CGVS 24/05/2017, p. 6). Uw ooms M.(...) A.(...), A.(...), M.(...) en I.(...) hebben een eigen tegelfabriek in Gaza (zie CGVS 15/02/2017, p. 8), uw andere ooms I.(...) en Y.(...) hebben een eigen drukkerij en Z.(...) werkt momenteel in de Verenigde Arabische Emiraten (zie CGVS 24/05/2017, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat hun inkomen goed is ondanks de slechte economische situatie en de hinder die men ondervindt van de blokkade door Israël (zie CGVS 15/02/2017, p. 8 – zie CGVS 24/05/2017, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat uw ooms u financieel bleven ondersteunen doorheen uw studies, zo betaalden ze per semester 1400 dollar aan inschrijvingsgeld en ontving u maandelijks 500 dollar voor uw onkosten (zie CGVS 15/02/2017, p. 5 – zie CGVS 24/05/2017, p. 7). Daarnaast kon u ook rekenen op hun steun ter financiering van uw reis – ongeveer 4000 à 5000 dollar - van Cyprus naar België (zie CGVS 24/05/2017, p. 7). Ook uw moeder werd tot voor kort financieel ondersteund door haar familieleden (zie CGVS 24/05/2017, p. 2 en 3). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in Gaza over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen. Deze bevinding en uw verklaringen inzake uw leefomstandigheden voor uw vertrek, alsook de huidige leefomstandigheden van uw familie, doet besluiten dat uw financiële situatie afdoende is.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke

en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelijkheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëliësch leger. Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëliësch strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliësch strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u niet heeft aangetoond dat u omwille van een situatie van persoonlijke onveiligheid uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, een attest ter bewijs van uw vader zijn registratie bij UNWRA, een gelegaliseerde kopie van uw UNWRA-kaart, uw rijbewijs te Cyprus, uw geboorteakte in het Arabisch alsook in het Hebreeuws, uw diploma van Near-East University (N.E.U), uw getuigenschrift van N.E.U,

uw puntenlijst van N.E.U, een kopie van uw vader zijn identiteitskaart, verschillende documenten voor met betrekking tot uw studies in Gaza en twee verlopen verblijfsvergunningen voor Turkije bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw familieleden, uw herkomst, uw studies, uw verblijf in Cyprus alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uw vader A.(...), K.(...) M.(...) M.(...) [O.V. X – CG X) op 22 december 2015 erkend werd als vluchteling. Het CGVS wenst hierbij vooreerst te benadrukken dat elke asielaanvraag individueel onderzocht dient te worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het CGVS wijst er vervolgens op dat uw vader erkend werd omdat uit de informatie waarover het CGVS toen beschikte, bleek dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, niet konden terugkeren naar dit gebied. Uit de informatie waarover het CGVS heden beschikt, blijkt evenwel dat dit niet langer het geval is. Bijgevolg verschilt uw actuele situatie van de situatie waarin uw vader zich bevond op het ogenblik van zijn erkenning als vluchteling, waardoor u zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van uw vader teneinde aan te tonen dat om redenen buiten uw wil en onafhankelijk van uw invloed verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève samen gelezen met artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 48/3, 48/6 en 55/2 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting, waarna hij argumenteert dat *in casu* artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie van toepassing is en dat hij aldus van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de algemene situatie in Gaza. Hij betoogt dat UNRWA onmogelijk haar opdracht kan volbrengen gezien de algemene context, en dat hij zich in een situatie van extreme onveiligheid zou bevinden indien hij zou moeten terugkeren, en dit los van zijn individuele situatie. Hij licht toe dat sinds 2014 heel zijn familie Gaza verlaten heeft, waardoor hij niemand heeft om hem te helpen aldaar. Ook al zou hij financiële steun kunnen krijgen van zijn familie in het buitenland, zijn de levensomstandigheden in Gaza zo onleefbaar dat hij geen menswaardig leven zou kunnen leiden, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar en citeert uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit onder meer blijkt dat de humanitaire crisis in Gaza een dieptepunt heeft bereikt sinds de blokkade in 2007 en dat de inwoners van Gaza geconfronteerd worden met ernstige tekorten, onder meer aan elektriciteit, medicijnen, drinkbaar water en huisvesting. Volgens de VN slaagt UNRWA er enkel in de de-ontwikkeling van Gaza te vertragen. Het is naar mening van verzoeker dan ook duidelijk dat UNRWA er niet in slaagt om zijn opdracht te vervullen en adequate bijstand en bescherming te verlenen aan Palestijnen in Gaza. Verzoeker besluit uit de door hem aangehaalde informatie dat de Gazastrook onveilig en onleefbaar is voor het geheel van de Palestijnse bevolking. Daarenboven heeft hij er geen familie meer en zal hij nooit werk kunnen vinden gezien de hoge werkloosheidscijfers. Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hij voert aan dat in lijn met deze rechtspraak moet geoordeeld worden dat hij, als Palestijn in de Gazastrook, zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat een terugkeer naar Gaza allesbehalve evident is, gelet op het feit dat de grens tussen Gaza en Egypte sinds 18 augustus 2017 opnieuw gesloten is en het uiterst onzeker is wanneer de grens weer open zal zijn, en gelet op de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen die regelmatig aanslagen plegen. Hij wijst in dit verband opnieuw naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *"Palestine (state of)"* van Amnesty International, het rapport *"Israel/Palestine"* van Human Rights Watch van 2017, het document *"Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* van UNHCR van 2013, het artikel *"Palestinian authority to stop funding Gaza electricity"* van Al Jazeera van 27 april 2017, het artikel *"UN envoy 'deeply concerned' by growing tensions in Gaza stemming from pay cuts"* van UN van 8 april 2017, het artikel *"PA cuts off medical supplies to Gaza"* van Middle East Monitor van 10 mei 2017, het artikel *"UN study reveals record number of demilitations in occupied Palestinian territory in 2016"* van UN van 29 december 2016, het artikel *"Israel-Sinai border crossing re-opens, terror threat remains in place"* van The Jerusalem Post van 21 april 2017, het artikel *"Gaza crisis reaches boiling point"* van Almasdar News van 14 augustus 2017, het artikel *"A Gaza, Israël fait des expérimentations sur des humains en situation de stress et de privations"* van Middle East Eye van 2 juli 2017, het artikel *"Egyptian authorities opened border this week to allow Palestinian pilgrims to travel to Saudi Arabia"* van World Bulletin van 18 augustus 2017, het artikel *"Palestinian Authority attacks hamas, calls Gaza 'The second Nakba'"* van Net News van 14 juni 2014, het rapport *"Gaza Ten Years Later"* van UNSCO van juli 2017 en het artikel *"How Gaza was made into an unlivable place"* van Al Jazeera van 24 juli 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten dat hij Gaza heeft verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat ook in de maanden januari tot en met april 2017 de grensovergang één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 juli 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond

uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn gezin problemen ondervonden in Gaza omwille van zijn vader. In 2007 werd het café van zijn vader tot ontploffing gebracht. Daarenboven werd zijn vader door de autoriteiten van Gaza beschuldigd van spionage. Naar aanleiding van die beschuldigingen besloot zijn vader datzelfde jaar het land te verlaten. Hij werd op 22 december 2015 in België als vluchteling erkend. Verzoeker zelf ondervond nooit problemen met de autoriteiten, maar naar aanleiding van de problemen van zijn vader werden hij en zijn gezinsleden meermaals lastiggevallen door de bureaus, familieleden en leden van de gemeenschap, die verbale opmerkingen maakten over zijn vader. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd in diens oordeel dat de verbale pesterijen die verzoeker in het verleden moest ondergaan niet oplopen tot een situatie van persoonlijke onveiligheid, appreciatie welke in voorliggend verzoekschrift ook niet concreet wordt betwist. Dat verzoeker omwille van zijn vaders eerdere problemen geen werk zou kunnen vinden, noch zou kunnen huwen in Gaza, zijn voorts loutere beweringen van zijnentwege die hij op geen enkel wijze staft.

Verzoeker beroept zich voorts op de algemene onveilige situatie in Gaza, alsook op de slechte economische situatie aldaar. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.14..

2.13. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.14. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 30 januari 2017, COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA”* van 15 februari 2017) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een *“kruitvat”* waar twee miljoen Palestijnen *“gevangen zijn in een humanitaire tragedie”*. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Hoewel uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij overigens, dat een terugkeer naar Gaza niet meer mogelijk is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is -

openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

Dit oordeel wordt bevestigd door het door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde rapport "Gaza Ten Years later" van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017. De Raad leest daarin onder andere het volgende: *"Despite the Israeli unilateral disengagement from the strip in 2005 – including the withdrawal of its soldiers and settlers – Israel retains full control of all movement of people and goods to and from Gaza by sea, air and land, with the exception of a 12 km strip of border with Egypt which, since 2013 in particular, has also remained closed most of the time, due to the security situation in the Sinai. (...) Many of these measures are contrary to international law in that they penalize the entire population of Gaza, without regard to individual responsibility and thus amount to collective punishment. Moreover, the blockade has a serious impact on the human rights of the population in Gaza, notably their right to freedom of movement as well as economic, social and cultural, ultimately undermining an adequate standard of living. (...) The current access and movement regime put in place in late 2014 following the latest round of hostilities, included additional relaxations on both imports, exports and movement of people. Since 2015, some 200 rockets have been fired from Gaza into Israel. With the establishment of the temporary Gaza Reconstruction Mechanism (GRM), import of some 'dual use' item, mainly construction materials, was facilitated not just for international organizations, but also for individuals and for the private sector in order to respond to the vast needs for reconstruction following the 2014 hostilities. Commercial transfers from the Gaza to the West Bank also resumed, first for agricultural produce and later for textiles and furniture. In March 2015, the first exports from Gaza to Israel since 2007 were permitted. This undeniable progress nevertheless still falls far short of pre-2007 levels; in 2016 total exports and transfers of goods from Gaza remained less than 20% of what it had been in the first half of 2007, in part due to continued export restrictions and in part due to restrictions on import of material and equipment necessary for local production. The criteria and quotas for the passage of Palestinians in and out the Gaza were also expanded following the 2014 hostilities, and yet they remained mostly restricted to businesspeople, medical patients and employees of international organizations. While the number of Palestinians permitted to cross Erez more than doubled from 2014 to 2015, this trend reversed in the latter part of 2016, which saw a 13% drop compared to 2015. The decline continued throughout the first half of 2017, which saw an additional drop of 1.5% compared to the latter part of 2016. (...) Substantial human rights violations are also taking place in Gaza under Hamas's control. These occur not only during times of heightened tensions or when hostilities escalate but also become a feature of daily life. (...)* (vrije vertaling: *Niettegenstaande Israël zich heeft teruggetrokken uit de Gazastrook sinds 2005, heeft Israël de volledige controle over het (vrij) verkeer van mensen en goederen van en naar Gaza, zowel over zee, de lucht als het land, met uitzondering van een 12 km grens met Egypte, die meestal gesloten is omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai. (...) Veel van de maatregelen zijn tegengesteld aan het internationaal recht vermits de hele populatie van Gaza collectief wordt gestraft zonder rekening te houden met individuele verantwoordelijkheid. De blokkade heeft een serieuze impact op de mensenrechten van de bevolking van Gaza, met name hun recht op vrij verkeer, evenals hun economische, sociale en culturele rechten, waardoor een adequate levensstandaard uiteindelijk wordt ondermijnd. (...) Sinds de laatste problemen in 2014 zijn er bijkomende tegemoetkomingen voor de import, export en het verkeer van mensen. Sinds 2015, werden een 200 tal raketten vanuit Gaza naar Israël afgevuurd. Met de oprichting van de voorlopige 'Gaza Reconstruction Mechanism', werd de import van bouwmaterialen versoepeld, niet alleen voor internationale organisaties, maar eveneens voor individuen en voor de privésector. Commerciële transfers van Gaza naar de Westbank werden hervat, eerst voor landbouwproductie en later voor textiel en meubels. In maart 2015 werd voor het eerst sinds 2007 export van Gaza naar Israël toegestaan. Deze vooruitgang die niet te ontkennen valt, is echter nog altijd veel lager dan het niveau van voor 2007; in 2016 bleef het totaal van export en transfers van goederen vanuit Gaza meer dan 20% minder dan in de eerste helft van 2007. Dit is enerzijds toe te schrijven aan de blijvende exportbeperkingen en anderzijds aan de importbeperkingen van materialen en gereedschappen die nodig zijn voor de lokale productie. Ook de criteria en quota's voor de doortocht van Palestijnen van en naar Gaza zijn verhoogd sinds de vijandigheden in 2014, maar meestal beperkt voor business mensen, zieken en leden van internationale organisaties. Waar het aantal Palestijnen die*

Erez mochten overschrijden meer dan verdubbelde vanaf 2014 tot 2015, verminderde deze weer in 2016 met 13%. De daling hield aan in het eerste deel van 2017, waarbij een bijkomende daling van 1,5% valt waar te nemen ten opzichte van eind 2016. (...) Er vinden eveneens ernstige schendingen van mensenrechten plaats in Gaza onder de controle van Hamas. Deze schendingen geschieden niet enkel in periodes van verhoogde spanningen of in periodes waarin vijandigheden escaleren, maar zijn een aspect van het dagelijkse leven geworden. (...).

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR “*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNWRA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS